

τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε μετὰ τὴν νίκην διίστάμεναι, αἱ τῶν Ἰδραίων καὶ Ῥουμελιωτῶν μερίδες, συνήθως σύμμαχοι οὖσαι, ἀπὸ τῆς Πελοποννησιακῆς μερίδος, δὲν ἐπαύσαντο, τὴν αὐτὴν ζέσιν πρὸς πόλεμον κατὰ τῶν Τούρκων ἔχουσαι, νὰ ἀμφισβητῶσιν ἔνοπλοι τὴν κατοχὴν τῆς ἐξουσίας.

(Ἐπεται συνέχεια)

Θ. Ι. ΤΥΠΑΛΔΟΣ.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΟΙΚΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤῃ

Κυρία Σκουφίδα. — Κύριε Γύψ, εἶμαι λίαν ὠργισμένη.

Ὁ οἰκοδεσπότης. — Ἐναντίον μου;

— Ὅχι, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ κατοικοῦντος εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

— Πῶς! . . . Διάκεισθε πάντοτε ἐν πολέμῳ; ἐνόμιζον ὅτι ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη.

— Μάλιστα. Ἐχόρευαν καθ' ἕλλην τὴν νύκτα ἄνω τῆς κεφαλῆς μου καὶ μὲ ἐμπόδισαν νὰ κοιμηθῶ· δὲν ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς μου οὔτε μίαν στιγμὴν, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τοὺς ἀποπέμψητε.

— Συγγνώμην, Κυρία, δὲν δύναμαι νὰ ἀποπέμψω τοὺς Δουράνδους διὰ μίαν συναστροφὴν ἧπου ἔδωσαν.

— Ἄλλ' οὐδένα προσκεκλημένον εἶχον. Ἡ θυγάτηρ των ἐκυμβάλιζε διὰ νὰ χορεύσουν ποιοὶ νομίζετε;

— Φίλοι, ἀναμνησθῶ.

— Οὐχί, ἀλλ' ὁ σύζυγός, ἡ σύζυγός καὶ ἡ ὑπρέτρια αὐτῶν καὶ ἐφόρου καὶ οἱ τρεῖς χονδρὰ ὑποδήματα.

— Φρονεῖτε ὅτι ἠγρύπνησαν ἐπὶ τούτῳ ἵνα σὰς ἀνετυχήσωσι;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· ἡ ὑπρέτρια τῶν τὸ εἶπεν εἰς τὴν ἰδικήν μου καὶ προσέθεσεν ὅτι οἱ Κύριοί της τῆς ἔδωσαν πέντε δραχμάς διὰ νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα πηδῶσα μετ' αὐτῶν.

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ πράξω τίποτε· δὲν εἶμαι ἀρμόδιος νὰ τακτοποιήσω τὰς διενέξεις σας· ὑπάγετε νὰ εὑρετε τὸν δημόσιον κατήγορον.

— Εἶναι ἡ ἑνδεκάτη φορὰ καθ' ἣν παρεπονέθημεν εἰς αὐτὸν καὶ μὰς ἀπέπεμψε πάντοτε. Ἄμα μὰς ἰδῆ ὑψώνει τοὺς βραχίονας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ στενάζει.

— Τὸ πιστεύω.

— Ἐὰν δὲν ἀποπέμψετε αὐτοὺς τοὺς ὀχληροὺς ἐγκαταλείπω τὴν οἰκίαν σας.

— Λάβετε ὑπομονὴν καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὰ συμβιβάσω.

Ἡ κυρία Σκουφίδα ἀναχωρεῖ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας εἰσέρχεται ἡ κυρία Δουράνδου πλήρης δακρύων καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ οἰκοδεσπότη.

— Ἄ! κύριε Γύψ, μοῦ συνέβη μέγα δυστύχημα.

— Μήπως ἀπέθανεν ὁ σύζυγός σας;

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ συζύγου μου ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ μου κυναρίου τὸ ὄποιον ἐξεψύχησε πρὸ ὀλίγου· εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι ἐδηλητηρικῆθη ὑπὸ τῶν κακούργων τούτων.

— Ποίων;

— Διάβολο! . . . ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν Σκουφίδα. ὦ, τὰ τέρατα! ἀλλὰ θὰ λάβω ἐκδίκησιν.

— Χάρις, Κυρία μου, μὴ πράττετε ἔγκλημα ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Διότι βεβαίως θὰ τὴν ἐπισκέπτωνται οἱ φιλοπερίεργοι ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐνοικιάσω οὔτε ἐν πάτωμα.

— Δοιπὸν διώζατε τὸν κύριον Σκουφίδα.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ πράξω διότι εἶναι καλὸς ἐνοικιαστὴς καὶ πληρώνει τακτικώτατα τὸ ἐνοίκιόν του.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω, καλὰ γνωρίζω πλέον τί μένει νὰ πράξω.

— Τί σκοπεύετε;

— Ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἓνα ἐξάδελφον Κόρσον· αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸν νὰ σὰς κάμη νὰ ἐννοήσετε ὅτι αἷμα τῆς νήσου ταύτης ῥέει εἰς τὰς φλέβας μου. Δοιπὸν ἐκδίκησις! . . . ἐκδίκησις.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐξέρχεται ποιούσα τραγικὰς χειρονομίας.

ΠΑΡΑ ΤΩ Κ. ΣΚΟΥΦΙΔΗ.

Ὁ κύριος Σκουφίδης εἰσέρχεται ἔχων μώλωπας εἰς τὸ πρόσωπον.

— Νερὸ, πανιὰ, ξαντό.

Κυρία. — Τί συμβαίνει;

— Δὲν ἤκουσες ἓνα μεγάλον θόρυβον εἰς τὴν σκάλα.

— Πραγματικῶς.

— Ἦμουν ἐγὼ ὅστις ἐμέτρησα δέκα δεκαπέντα σκαλοπάτια, ἐπάτησα εἰς μίαν ἀγρουράφλουδα καὶ ἐγλίστρησα.

— Ἄλλ' ὁ φλοιὸς ἐκεῖνος ἐτέθη φαίνεται ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Δουράνδου διὰ νὰ σπάσῃ τὴν κεφαλὴν σου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω.

— Τί ἀτιμία... πρέπει νὰ λάβωμεν τὸν φλοιὸν τοῦτον καὶ νὰ τὸν στείλωμεν εἰς τὸν δημόσιον κατήγορον ὡς πειστήριον.

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ φυλακίσωμεν τοὺς κακούργους τούτους.

— Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν συμβουλήν;

— Λέγε.

— Στείλε τοὺς μάρτυράς σου εἰς τὸν κύριον Δουράνδον.

— Τοὺς μάρτυράς μου; καὶ πρὸς ποῖον σκοπόν;

— Διὰ νὰ μονομαχήσετε.

— Εὐχαριστῶ!... καὶ ἂν φονευθῶ;

— Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι οὐδέποτε θὰ λάβω δεύτερον σύζυγον.

— Ἦμην πάντοτε ἐχθρὸς τῶν μονομαχιῶν, καὶ θέλω τὰς μεμνηθῆ πλειότερον ὅταν ἀναγκασθῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ πεδῖον. Προτιμῶ καλλίτερον νὰ ἐκδικηθῶ ἄλλως πως.

— Ἐχεις καμμίαν καλὴν ιδέαν;

— Θὰ λάβω διὰ τὴν κόρην μας διδάσκαλον τῆς σάλπιγγος διὰ νὰ παίξῃ με αὐτὸ τὸ ὄργανον τέσσαρας ὥρας καθ' ἡμέραν.

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ ἦναι πολὺ εὐχάριστον καὶ δι' ἡμᾶς.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὸ ὑποφέρωμεν ἀναλογιζόμενοι ὅτι καὶ οἱ σύνοικοί μας θέλουσιν ὑποφέρει.

— Ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἀλείψω με πίσσαν τὸ σχοινὶ τοῦ κωδωνίσκου καὶ ἔπειτα θὰ ὑπάγω νὰ κρύψω τὴν ψάθαν εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Προκείμενου λόγου περὶ ὑπογείου, μοῦ ἦλθε μία ιδέα περίφημη. Θὰ ρίψω λίθους εἰς τὸ ὑπόγειόν τους, καὶ θὰ σπάσω ὅλας τὰς φιάλας των.

— Ἐξάρετα!... λίαν πνευματῶδες

Ἐπηρετῆς τις τοῦ ξενοδοχείου τῶν Ξένων εἰσερχόμενος — Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Κύριος Δουράνδος;

— Τί τὸν θέλεις;

— Ἐφερα τὴν κοτόπητα καὶ τὸ ψάρι μαγιονέζα διὰ τὸ γεῦμα τὸ ὅποιον δίδει.

— Θέσε τα ἐπὶ ἐκείνης τῆς τραπέζης.

Ἡ κυρία χαμηλοφώνως τῷ συζύγῳ της.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ;

— Σιωπὴ δὲν ἐνόησας ὅτι οἱ ἐχθροί μας ἔχουσι σήμερον γεῦμα καὶ ὅτι ὑπεξαιρῶ τὰς προμηθείας των. Οὕτω θὰ περιμένωσιν ἀρκετὴν ὥραν τὴν κοτόπητα καὶ τὸ ψάρι τους.

— Εἶσαι ἐπιδέξιος στρατηγός.

— Κυριεῖω τὸν ἐχθρὸν διὰ τοῦ λιμοῦ ὑφίσταται ὡς βλέπεις ἀληθὴς πόλεμος.

ΠΑΡΑ ΤΩ Κ ΔΟΥΡΑΝΔΩ.

Ὁ κύριος Δουράνδος. — Εἶναι ἡ σειρά μας νομίζω σήμερον γυναϊκά μου νὰ μὴ ἀφήσωμεν τοὺς ἐπάνω νὰ κοιμηθῶσι.

Ἡ κυρία Δουράνδου. — Δὲν πιστεύω διότι δὲν δυνάμεθα νὰ χορεύσωμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των.

— Ὅχι βεβαίως ἀλλὰ παρήγγειλα νὰ ἔλθῃ ἓνα φόρτωμα ξύλα τὰ ὅποια θὰ πρηνίσωμεν ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον μέχρι τῆς ἑκτης τῆς πρωίας καὶ καθὼς γνωρίζεις δὲν ὑπάρχει πλέον δυσάρεστον εἰς τὰ νεῦρα ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ πριονοῦ.

— Ναι, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐργασία θὰ μᾶς κουράσῃ πολὺ.

— Ὅταν θέλῃ τις νὰ ἐκδικηθῇ δὲν πρέπει νὰ σκέπτηται τὴν κούρασιν.

Οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὸ γεῦμα φθάνουσι
Κυρία τις — Μὲ τί ἀλείψατε τὸν κωδωνίσκον τῆς θύρας σας;

— Μὲ τίποτε.

— Ἐν τούτοις ἰδέτε τὰ χειρόκτια μου εἶναι καταπισσωμένα.

— Οὐρανέ!... Ἄ! μαντεύω εἶναι ἀκόμη μία ἐπιπόνησις τῶν βαναύσων αὐτῶν.

ἀνθρώπων τῶν κατοικούντων εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Σημαίνει ἡ ἐβδόμη ὥρα.

Ἡ κυρία Δουράνδου τῇ ὑπηρετρίᾳ:

— Τί περιμένεις καὶ δὲν ἐτοιμάζεις τὸ γεῦμα;

Ἡ ὑπηρετρία:

— Ὁ ξενοδόχος δὲν ἔστειλεν ἀκόμη τὰ πράγματα.

— Δὲν τὰ παρήγγειλες διὰ τὰς πέντε;

— Μάλιστα, κυρία.

— Τρέξε λοιπὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὴ τυχὸν τὰ ἐλησμόνησεν.

Ἡ ὑπηρετρία ἀναχωρεῖ καὶ ἐπανέρχεται μετὰ ἐν τέταρτον.

— Κυρία, ὁ ξενοδόχος ὡς φαίνεται μᾶς τὰ ἔστειλε διότι τὸ παιδί μου εἶπεν ὅτι τὰ ἔφερε καὶ ὅτι τὰ ἐπλήρωσεν ἕνας κύριος μὲ ψαρὰν γενειάδα.

Ἡ κυρία Δουράνδου καταλαμβάνεται ὑπὸ συγκοπῆς καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

— Ἀκόμη ἔνα παιχνίδι τοῦ συνοίκου μας.

— Σύνελθε, ἀγαπητή μου, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ὑπάγω νὰ κατθέσω τὰ παράπονά μου εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τι παντοπωλείου.

Ἡ ὑπηρετρία τῆς κυρίας Δουράνδου.

— Εἶπέ εἰς τὴν κυρίαν σου νὰ ἡσυχάσῃ ὁ πόλεμος θὰ τελειώσῃ πλέον, διότι ἀπεφασίσαμεν νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ ὑπηρετρία τῆς κυρίας Σκουρίδη:

— Μπα! τὸ ἴδιο καὶ ἡμεῖς. Τ' ἀφεντικά μου ἔχουν καλλίτερα νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι παρά νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ.

— Τὰ ἰδικά μου ἀφεντικά ἔπιασαν σπίτι εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀντωνίου.

— Παράδοξον, τ' ἀφεντικά μου ἐνοικίασαν τὸ πρῶτον πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ εἰς τὸν ἴδιον δρόμον.

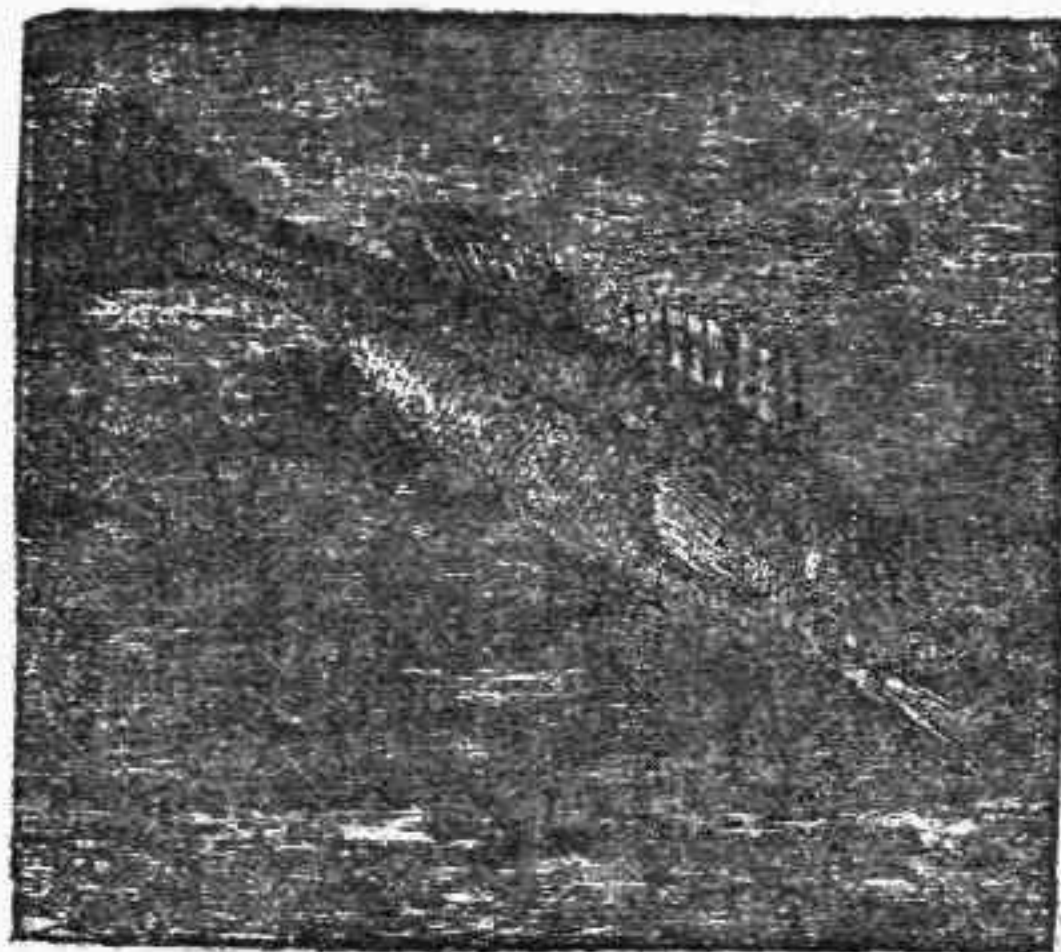
— Τί ἀριθμὸν;

— 439.

— Εἶναι τὸ ἴδιο σπίτι!...

Ἐκ τοῦ Charivari.

N. M.

Ο ΑΤΤΑΚΕΥΣ

~ ~ ~

«Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ ἐρπετὰ ὧν οὐκ ἔστιν ἀ-

ριθμὸς, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων, ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται.» Ταῦτα ἐκ τῆ ἐκστάσει του ἐμελῶδει ὁ Ἑβραῖος ποιητῆς καὶ βασιλεὺς, ταῦτα ἐπαναλαμβάνει σήμερον ὁ παρατηρητῆς καὶ ἐξε-